

PROP DE VOSALTRES

Sentiments i ofenses

Estimats diocesans:

Últimament, ens trobem sovint amb massa atacs i burles contra imatges i festes dels catòlics, amb la consegüent divisió d'opinions davant d'aquests fets: uns els atribueixen només a l'humor i altres hi presenten denúncies; uns els fonamenten en la llibertat d'expressió i altres se senten agredits a causa de les seves creences o de la seva fe. Nosaltres també volem expressar una ràpida i curta valoració en aquesta pàgina del *Full dominical* que es dirigeix a les comunitats catòliques i que és llegida per molta altra gent a través de la premsa escrita. És una pàgina informativa que a vegades esdevé valorativa sobre algunes qüestions de la societat i de la mateixa Església. Aquesta opinió ha de ser coherent amb l'evangeli, que sempre busca el respecte cap a tothom i és la garantia en la defensa de la dignitat de la persona; i fa encara un pas més assenyalant el gran camí de l'amor entre els éssers humans i del perdó davant dels abusos comesos. Si acomplim això en la vida de cada dia, evitem la venjança i el ressentiment, l'odi i l'enfrontament, l'exclusió i el maltractament.

Volem fer, en primer lloc, una afirmació general: la persona acumula idees i sentiments. Les primeres s'expressen amb arguments i els segons amb la passió generada per l'estima a les conviccions professades i viscudes. Deixarem de banda ara els arguments i ens centrarem en el sentir o experimentar sensacions produïdes per causes externes. No hi ha cap mena de dubte que l'ésser humà no pot prescindir dels sentiments. D'entre algunes

llestes que n'existeixen us en recordo una de molt elemental i fàcil de reconèixer: la por, l'amor, la tristesa, l'alegria i la ràbia. Tots són sentiments que cadascun de nosaltres ha experimentat alguna vegada. També existeix el sentiment religiós, que es basa en la consideració que hi ha una cosa més gran que un mateix, alguna cosa més en l'ésser humà que l'experiència sensorial. Cal acceptar-lo amb la radical llibertat que se li suposa a tota persona en acollir la fe com a element que envaeix la seva existència. Aquí s'hi troba Déu revelat en la persona del seu fill Jesucrist que ens ofereix una visió nova i una experiència radical en els principis vitals que fonamenten les seves opcions. Sense caure en falsos sentimentalismes, com s'esdevindria quan oblidem o buidem de contingut la creu de Crist. Ho expressava amb força el recordat sant

Joan Pau II i ho recordava en una recent entrevista el bisbe noruec Erik Varden: la tasca de l'Església és exposar el misteri de la creu de manera que aparegui realment com la victòria de l'Amor sobre l'odi, de la vida sobre la mort. Ben trobat i ben escrit.

En segon lloc, a conseqüència del que hem dit abans, volem lamentar les repetides ofenses, els continuats insults i burles als sentiments religiosos i, encara més, a les vivències cristianes de milions de persones. I això es produeix en el nostre món desenvolupat que predica la llibertat, la dignitat, el respecte cap a tothom. També cap als creients? S'utilitza la llibertat d'expressió com a excusa per ofendre el proïsme i ens sorpren quan, davant l'escàndol o la profusió de queixes, hi ha una aparent rectificació

afirmant que no es pretenia ofendre ningú. Com si també fossin amos dels sentiments i vivències alienes. Tenim dret al lament per les ferides que provoca aquesta incomprensió i burla continuada davant el que considerem com el fonament del nostre viure? La nostra resposta no pot estar al seu mateix nivell i callant eliminem la posterior publicitat, però s'ha d'entendre que ens sap greu no ser tractats com a persones adultes que han contribuït amb la seva fe a construir un món més just i més solidari. Sense cap mena de vergonya, amb valentia, però respectant tots aquells que pensen i viuen de manera diferent a la nostra.

Amb la meva benedicció i afecte,

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

La CEE vol avivar les vocacions

La Comissió Permanent de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) va celebrar, els dies 26 i 27 de setembre, la seva 268è reunió en què, entre altres qüestions, es va parlar del Congrés Nacional de Vocacions «Per a qui soc? Asamblea de cridats a la missió», que se celebrarà a Madrid del 7 al 9 de febrer.

El president de la CEE, Mons. Luis Argüello, com a responsable del Servei de Pastoral Vocacional,

va avançar algunes dades sobre la preparació d'aquest congrés, que vol ser una «gran festa» de l'Església per a avivar al Poble de Déu el desig i la necessitat de les vocacions. Una invitació a descobrir el valor de cada vocació i a promoure l'«espiritualitat de la vocació». En total s'esperen uns 3.500 participants de totes les diòcesis espanyoles, que es trobaran al pavelló Madrid Arena i al pavelló Sàtélite, a la Casa de Campo de Madrid.

CERCA DE VOSOTROS

Sentimientos y ofensas

Queridos diocesanos:

Últimamente se percibe con demasiada frecuencia ataques o burlas contra imágenes o fiestas de los católicos con la consiguiente división de opiniones ante estos hechos. Unos que lo atribuyen al humor y otros que presentan denuncias. Unos que lo fundamentan en la libertad de expresión y otros que se sienten agredidos a causa de sus creencias o de su fe. Nosotros también podemos expresar una rápida y corta valoración en esta página del *Full dominical* que se dirige a las comunidades católicas y que es leída por otra mucha gente a través de la prensa escrita. Es una página informativa que en ocasiones se torna valorativa sobre algunas cuestiones de la sociedad y de la misma Iglesia. Esta opinión ha de ser coherente con el evangelio que siempre busca el respeto hacia todos y la garantía en la defensa de la dignidad de la persona. Da un paso más señalando el gran camino del amor entre los seres humanos y del perdón ante las tropelías cometidas. Cumpliendo esto mismo en la vida ordinaria se evita la venganza o el resentimiento, el odio o el enfrentamiento, la exclusión o el maltrato.

En primer lugar una afirmación general: la persona acumula nociones y sentimientos. Las primeras se expresan con argumentos y los segundos con la pasión generada por el aprecio a las convicciones profesadas y vividas. Olvido ahora los argumentos y me centro en el sentir o experimentar sensaciones producidas por causas externas. No cabe la menor duda de que el ser humano no puede prescindir de esto segundo, de los sentimientos. De entre algunas clasificaciones que existen sobre los sentimientos, os recuerdo una muy elemental y fácil de reconocer: el miedo, el amor, la tristeza la alegría y la rabia son sentimientos que cada uno de nosotros ha experimentado alguna vez. La consideración de que hay algo más grande que uno mismo, algo más en el ser humano que la experiencia sensorial es la base del sentimiento religioso. Siempre aceptado con la radical libertad que se le supone a toda persona al acoger la fe como elemento que invade su propia existencia. Ahí está Dios revelado en la persona de su hijo Jesucristo que nos ofrece una visión nueva y una experiencia radical en los principios vitales que fundamentan sus opciones. Sin caer en falsos sentimentalismos; esto puede ocurrir cuando olvidamos o vaciamos de contenido la cruz de Cristo. Lo expresaba con fuerza el recordado san Juan Pablo II y lo recordaba en una reciente entrevista el obispo noruego Erik Varden: la tarea de la Iglesia es exponer el misterio de la cruz de modo que aparezca realmente como la victoria del Amor sobre el odio, de la vida sobre la muerte. Ni más grande ni mejor escrito.

En segundo lugar, como consecuencia de lo anterior, lamentar las repetidas ofensas, los continuos insultos o burlas a los mucho más que sentimientos religiosos, a las vivencias cristianas que millones de personas manifiestan. Y ello se produce en nuestro desarrollado mundo actual que predica la libertad, la dignidad, el respeto hacia todos. ¿También hacia los creyentes? Se utiliza la libertad de expresión como excusa para la ofensa al prójimo y uno queda admirado cuando, ante el escándalo o la profusión de quejas, hay una aparente rectificación afirmando que su pretensión era no ofender a nadie. Como si también fueran dueños de los sentimientos o vivencias ajenas. ¿Tendremos derecho al lamentar por las heridas que provoca esa incomprensión o burla continuada ante la considerada como el fundamento de nuestro vivir? Aceptamos que nuestra respuesta no puede tener el mismo nivel o que callando eliminamos posterior publicidad pero convendrán conmigo que sentimos no ser considerados como personas adultas que han contribuido con su fe a construir un mundo más justo y más solidario. Sin ningún tipo de vergüenza, con valentía, pero respetando a todos aquellos que piensan o viven de modo distinto al nuestro.

Con mi bendición y afecto.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Magnífica i multitudinària estrena del nou orgue a la catedral

Un acte multitudinari celebrat el 29 de setembre, festivitat de sant Miquel

Arcàngel, va servir per beneir i poder escoltar per primer cop el nou orgue de la catedral de Lleida. L'acte litúrgic i cultural va comptar, entre altres personalitats, amb la presència dels arquebisbes d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, i de Tarragona, Mons. Joan Planellas; el president de la Generalitat de Catalunya, Salvador Illa; el president de la Diputació de Lleida, Joan Talarn; l'alcalde de Lleida, Fèlix Larrosa; i el president de la fundació Ueno-Gauken Educational de Tòquio, Yoshiharu Ishibasi, entitat que ha donat l'instrument.

El bisbe Salvador va destacar que l'arribada de l'orgue «és la culminació d'un gran desig de moltes persones» i va recordar que feia tres anys que s'estava gestant. També, «que a partir d'ara lloarà Déu amb les seves melodies» i que tots els ciutadans podran gaudir-lo. Per la seva part, el president de la Ge-

neralitat, Salvador Illa, va felicitar Lleida i el Bisbat pel nou orgue i va destacar que «aquest acte és important perquè és una demostració de la cura del patrimoni del país i de compromís». Va assegurar que «aquests gestos d'activitat activa fan que un país vagi endavant».

El concert inaugural va anar a càrrec del professor del Conservatori municipal de Lleida Miquel González, que va interpretar peces de Pere Alberch Vila, Antonio de Cabezón, Joan Baptista Cabanilles, François Couperin, Johann Sebastian Bach, Felix Mendelssohn-Bartholdy i Alexandre Guilmant. El concert també es va poder seguir per Lleida Televisió i la Xarxa de Televisions Locals.

D'altra banda, els assistents a l'acte van poder adquirir un exemplar del llibre commemoratiu titulat *Els orgues de la catedral nova de Lleida*, de Joan Agelet Gomà, Anna Esteve Florensa i Miquel González.

Nova il·luminació a la capella de Mare de Déu de l'Acadèmia

La capella de la Mare de Déu Blanca de l'Acadèmia disposa, des d'aquest mes d'octubre, d'una nova il·luminació de les pintures murals que hi ha al sostre, i que daten de 1870. El bisbe Salvador les va beneir coincidint amb la festa de la patrona de la ciutat de Lleida. Abans de la benedicció i de la missa en honor a la Mare de Déu, la historiadora Montserrat Macià va explicar el contingut i la importància de les pintures al fresc, que va definir com «la capella Sixtina de Lleida». La setmana va culminar amb el lliurament dels premis literaris del Certamen Marià, el diumenge dia 6 d'octubre.

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

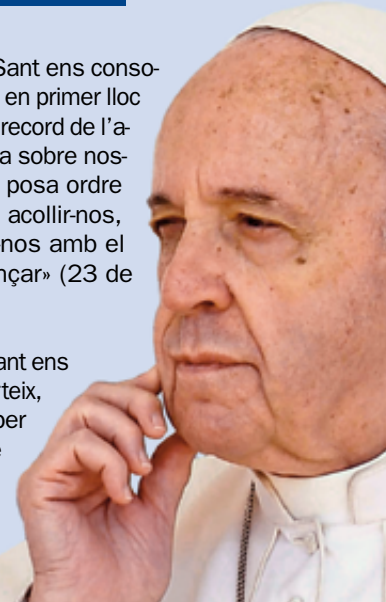

@Pontifex_es: «La nostra esperança neix de l'amor i es funda en l'amor que brolla del Cor de Jesús traspassat en la creu. L'Esperit Sant manté encesa la llum de l'esperança com una flama que mai s'apaga, per a donar suport i vigor a la nostra vida» (21 de maig).

@Pontifex_es: «En la base de la vida cristiana està la virtut de la humilitat, antagonista del vici més mortal, la supèrbia. Mentre l'orgull i la supèrbia inflen el cor, la humilitat retorna tot a la seva justa dimensió: som criatures meravelloses però limitades, amb virtuts i defectes» (22 de maig).

@Pontifex_es: «L'Esperit Sant ens consola, sana els records posant en primer lloc el que compta de veritat: el record de l'amor de Déu, la seva mirada sobre nosaltres. D'aquesta manera posa ordre en la vida, ens ensenya a acollir-nos, a perdonar, a reconciliar-nos amb el passat. A tornar a començar» (23 de maig).

@Pontifex_es: «L'Esperit Sant ens guia, ens il·lumina, ens enforteix, perquè puguem caminar per la vida, fins i tot enmig de l'adversitat i la dificultat, en les alegries i les penes, romanent en el camí de Jesús» (24 de maig).

Record al beat Francesc Castelló i als màrtirs lleidatans

L'església de Sant Pere de Lleida va acollir, el passat 28 de setembre, la festa del beat Francesc Castelló Aleu amb una Eucaristia organitzada per la Comissió Pro Canonització del màrtir, presidida pel bisbe emèrit de Lleida Joan Piris. L'endemà, un grup de lleidatans van commemorar el 88è aniversari del seu martiri, ocorregut la matinada del 29 de setembre de 1936, i la Jornada dels Màrtirs de Lleida al cementiri de la ciutat. Després de l'Eucaristia, els assistents es van traslladar fins a la fossa comuna on reposen les despulles de 211 persones assassinades durant la Guerra Civil, de les quals 40 ja han estat beatificades, mentre que la resta continuen en el procés de beatificació, com recordà l'actual directora del Secretariat per a les Causes dels Sants, Conxita López.

Trobades del SIERC i l'OMP

El Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament de Religió a Catalunya (SIERC) es va reunir per

primera vegada en aquest curs el passat 19 de setembre per, entre diverses iniciatives, parlar del pelegrinatge a Roma dels docents catòlics amb motiu del Jubileu 2025 previst per als dies 1 i 2 de març.

D'altra banda, les delegacions i els secretariats diocesans de Missions i direccions diocesanes de les Obres Missionals Pontificies (OMP) amb seu a Catalunya també s'han reunit recentment al Seminari Interdiocesà de Barcelona per tenir un espai de fraternitat, compartir l'estat actual i els principals reptes de futur de les diferents dimensions missioneres a cada diòcesi.

Diada de convivència intercultural a l'ermita de Butsènit de Lleida

El grup Cristià Intercultural de la Unitat Pastoral Pilar Magdalena va celebrar una jornada lúdica a l'ermita de Butsènit de Lleida el 28 de setembre, el dia anterior a la Jornada Mundial dels Immigrants i Refugiats. Aquest grup es reuneix quinzenalment des de fa tres anys als locals de l'església de Maria Magdalena de Lleida amb l'objectiu de ser un espai parroquial de trobada i acollida entre persones originàries de països com ara Colòmbia, Perú, Bolívia, Hondures, Veneçuela, Nigèria, Gàmbia, Ghana, que resideixen a Lleida.

REFLEXIONS

Les raons de creure. Una opció raonable i legítima (I)

Fins fa pocs decennis, ser cristià era el més habitual en el nostre país i els processos de socialització religiosa introduïen nens, adolescents i joves en una cosmovisió compartida per la societat de manera gairebé natural. Avui però, l'opció cristiana, més que ser una resposta a una actitud de recerca, és per a molts homes i dones, especialment per a les generacions més joves, una vertadera novetat. Una gran majoria d'ells no han estat catequitzats i desconeixen els relats, les paràboles i les ensenyances de Jesús. Això obre noves possibilitats i horitzons.

No hi ha una raó concloent per esdevenir cristià. Si hi fos, tot ésser humà que exercís el seu pensament arribaria a la conclusió que és l'únic mode d'orientar la seva existència, però el cas és que en el món, ara i en el passat, hi ha éssers humans lúcids, intel·ligents i sensibles que no han fet aquesta opció tot i conèixer-la, tot i poder-la articular vitalment.

La llibertat és la condició bàsica i ineludible de la fe. La fe és la resposta afirmativa a una vocació interior. Reconec figures, persones, mediadors que m'han desvetllat aquesta fe, des de ben petit, que m'han ajudat a descobrir aquesta Presència interior, però cap d'ells ha estat decisiu, perquè la crida és interior i no exterior. Aquesta Força no és una ventada que tot ho arrossega; és com un oratjol que bufa. Puc respondre afirmativament o negativament.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

21. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ef 2,1-10 / SI 99 / Lc 12,13-21]. Santa Úrsula, vg. i mr., venerada a Colònia (s. X); sant Hilarió (s. IIIV), abat palestí; sant Caius o Gai (Cayo), soldat i mr.

22. ■ Dimarts [Ef 2,12-22 / SI 84 / Lc 12,35-38]. Sant Marc, bisbe de Jerusalem i mr.; santa Maria Salomé, mare dels apòstols Jaume i Joan; sant Joan Pau II, papa.

23. ■ Dimecres [Ef 3,2-12 / SI: Is 12 / Lc 12,39-48]. Sant Joan de Capistrano (1386-1456), prevere franciscà, patró dels capellans castrenses; sants Servand i Germà, màrtirs a Cadis. Urgell: □ Dedicació de la Catedral.

24. □ Dijous [Ef 3,14-21 / SI 32 / Lc 12,49-53]. Sant Antoni M. Claret (Sallent, 1807 - Fontfreda, 1870), arquebisbe de Santiago de Cuba, fundador

dels Missioners del Cor de Maria, a Vic (CMF), i Religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855); sant Martirià, mr.

25. ■ Divendres [Ef 4,1-6 / SI 23 / Lc 12,54-59]. Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus; Mare de Déu del Collell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa); sants Crisant i Dària, esposos mrs. (284) de Roma.

26. ■ Dissabte [Ef 4,7-16 / SI 121 / Lc 13,1-9]. Sants Llucià i Marcia, mrs. de Nicomèdia venerats a Vic; sant Rústic, bisbe de Narbona; sant Viril, abat de Leyre (Navarra); sant Evarist, papa (grec, 97-105) i mr.

27. ■ Diumenge vinent, XXX de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Jr 31,7-9 / SI 125 / He 5,1-6 / Mc 10,46-52]. Sant Florenci, mr.; sant Gaudiós, bisbe.

Diumenge XXIX de durant l'any (B)

COMENTARI

«El qui vulgui ser el primer, ha de ser l'esclau de tots»

Segurament que a tots ens tempta el desig de poder, de ser més que els altres. Això és el que els passava també als apòstols. Malgrat acompanyar Jesús durant la seva vida pública no havien après encara les actituds pròpies d'un veritable seguidor del Crist. Veiem que Jaume i Joan demanen a Crist: *Concediu-nos que, el dia que sereu glorificat, puguem seure l'un a la vostra dreta i l'altre a la vostra esquerra*. Fixem-nos que parlen de la glori-ficació, no diuen res de la mort. Per això Jesús els diu: *No sabeu què demaneu. Podeu beure el calze que jo beuré i ser batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat?* Jesús els recorda el camí de la creu. Però això no espanta els dos germans: *Sí que podem*. Pot ser la condició per arribar als primers llocs! Tanmateix Jesús els adverteix que ni passant per la mort poden optar a ser els primers. Però l'evangeli ens recorda que *els altres deu quan ho sentiren s'indignaren contra Jaume i Joan*: també ells volien els millors càrrecs. Per això Jesús diu ben clarament: *En totes les nacions els qui figuren com a governants disposen dels seus súbdits com si en fossin amos. Entre vosaltres no ha de ser pas així. El que vulgui ser important, ha de ser el vostre servidor i qui vulgui ser el primer, ha de ser l'esclau de tots*. I perquè no s'espantin d'aquestes paraules, el Senyor afegeix: *Com el Fill de l'home que no ha vingut a fer-se servir sinó a servir els altres i a donar la seva vida com a rescate per tots els homes*. Jesús, així, fa realitat la primera lectura: *El Senyor volgué que el sofriment triturés el seu Servidor. El just, amb les penes que ha sofert ha fet justos els altres després de prendre damunt seu les culpes d'ells*. El camí que proposa Jesús és el de donar la vida pels germans, posant-nos al seu servei. Ell ha passat al davant, ens ha donat exemple. Per això la carta als hebreus diu que *el gran sacerdot [Jesús] igual que nosaltres, ha estat provat en tot, encara que sense pecar*. Les paraules de Jesús i el seu exemple són clars: ser servidors dels nostres germans.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 53,10-11)

El Senyor volgué que el sofriment triturés el seu Servidor. Quan haurà donat la vida per expiar les culpes veurà una descendència, viurà llargament, i per ell el disseny del Senyor arribarà a bon terme. Gràcies al sofriment de la seva ànima ara veu la llum; el just, amb les penes que ha sofert, ha fet justos els altres després de prendre damunt seu les culpes d'ells.

► Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 4,14-16)

Germans, mantingueu ferma la fe que professem, ja que en Jesús, el Fill de Déu, tenim el gran sacerdot que, travessant els cels, ha entrat davant Déu. Perquè el gran sacerdot que tenim no és incapaç de compadir-se de les nostres febleses: ell, igual que nosaltres, ha estat provat en tot, encara que sense pecar. Per tant, acostem-nos confiadament al tron de la gràcia de Déu perquè es compadeixi de nosaltres, ens aculli i ens concedeixi, quan sigui l'hora, l'auxili que necessitem.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 10,35-45)

En aquell temps, Jaume i Joan, els dos fills de Zebedeu, anaren a trobar Jesús i li digueren: «Mestre, voldríem que ens concedissis un favor que us demanarem.» Jesús els preguntà: «Què voleu que faci?» Ells li digueren: «Concediu-nos que, el dia que sereu glorificat, puguem seure l'un a la vostra dreta i l'altre a la vostra esquerra.» Jesús els respongué: «No sabeu què demaneu. ¿Podeu beure el calze que jo beuré i ser batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat?» Ells li digueren: «Sí que podem.» Jesús els respongué: «És cert, vosaltres beureu el calze que jo beuré i sereu batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat, però seure a la meva dreta i a la meva esquerra no soc jo qui ho ha de concedir; és per a aquells a qui Déu ho ha reservat.»

Quan els altres deu ho sentiren, s'indignaren contra Jaume i Joan. Jesús els cridà i els digué: «Ja sabeu que, a totes les nacions, els qui figuren com a governants disposen dels seus súbdits com en fossin amos, i els grans personatges mantenen els altres sota el seu poder. Entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important, ha de ser el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, ha de ser l'esclau de tots, com el Fill de l'home, que no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir els altres i a donar la seva vida com a preu de rescate per tots els homes.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 53,10-11)

El Señor quiso triturarlo con el sufrimiento, y entregar su vida como expiación: verá su descendencia, prolongará sus años, lo que el Señor quiere prosperará por su mano. Por los trabajos de su alma verá la luz, el justo se saciará de conocimiento. Mi siervo justificará a muchos, porque cargó con los crímenes de ellos.

► Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

La palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

Los ojos del Señor están puestos en quien lo teme, / en los que esperan su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo. / Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

► Lectura de la carta a los hebreos (Heb 4,14-16)

Hermanos: Ya que tenemos un sumo sacerdote grande que ha atravesado el cielo, Jesús, Hijo de Dios, mantengamos firme la confesión de fe. No tenemos un sumo sacerdote incapaz de compadecerse de nuestras debilidades, sino que ha sido probado en todo, como nosotros, menos en el pecado. Por eso, comparezcamos confiados ante el trono de la gracia, para alcanzar misericordia y encontrar gracia para un auxilio oportuno.

► Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 10,35-45)

En aquel tiempo, se acercaron a Jesús los hijos de Zebedeo, Santiago y Juan, y le dijeron: «Maestro, queremos que nos hagas lo que te vamos a pedir».

Les preguntó: «¿Qué queréis que haga por vosotros?».

Contestaron: «Concédenos sentarnos en tu gloria uno a tu derecha y otro a tu izquierda».

Jesús replicó: «No sabéis lo que pedís, ¿podéis beber el cáliz que yo he de beber, o bautizaros con el bautismo con que yo me voy a bautizar?».

Contestaron: «Podemos».

Jesús les dijo: «El cáliz que yo voy a beber lo beberéis, y seréis bautizados con el bautismo con que yo me voy a bautizar, pero el sentarse a mi derecha o a mi izquierda no me toca a mí concederlo, sino que es para quienes está reservado».

Los otros diez, al oír aquello, se indignaron contra Santiago y Juan.

Jesús, llamándolos, les dijo: «Sabéis que los que son reconocidos como jefes de los pueblos los tiranizan, y que los grandes los oprimen.

No será así entre vosotros: el que quiera ser grande entre vosotros, que sea vuestro servidor; y el que quiera ser primero, sea esclavo de todos. Porque el Hijo del hombre no ha venido a ser servido, sino a servir y dar su vida en rescate por muchos».